

Sklenené veže

Sklenené veže

Tam, kde niet hluku a hudby, je les z betónu. Les z betónu je len na malý krok od nás, no nikto ho nepozná. Ako je to možné? To sa zatiaľ ešte nikto nedozvedel. Jedno je však isté. V lese z betónu rastú dve sklenené veže. Vrchol každej z nich je vysoko v oblakoch... A tam?

Na prvom vrchole veže žije chlapec belší ako sneh. Na druhom vrchole stojí dievčina prekrásna ako rozkvitnutá jarná lúka. Háčik je však v tom, že tam sú obidvaja sami a navzájom sa nepoznajú.

No raz, v jeden neskorý večer, sa chlapec dopyčul, že na vrchole druhej veže žije zakliata princezná. Túto zvesť mu pošepol Južný vietor. Na to mu Severný jeho slová potvrdil. Východný bol na návšteve jarných lúk a nikto nevedel, kedy sa vráti a Západný sa na dlhú chvíľu stratil. A rečiam vetrov zablúdencov a vandrovníkov, čo záhadne letia po všetkých kútoch sveta, už skoro nikto neverí. Všetci predsa vedia, že ich reči sú síce obdivuhodné, ale nie celkom pravdivé.

Princeznina veža siaha až po vrchol oblohy. Vtáci sa jej desia, slnko od nej odvracia tvár, vetry sa jej vyhýbajú a mesiac nad ňou ticho smúti. Asi kilometer od nej je chlapcova veža. Dievča ju iba slabučko vidí, ale nevie, či to nie je iba vidina. Nevie, že je tam chlapec rovnako osamelý ako ona.

Chlapec nad slovami vetrov dlho premýšľal. Premýšľal deň či noc, no na nič neprišiel. Keď Južný vietor letel okolo a videl, ako sa chlapec trápi, nedalo mu to a opýtal sa, ako a s čím mu smie byť nápomocný. Chlapec mu pošepkal svoje trápenie, no vietor si taktiež nevedel dať rady. Chlapec bol smutný, skoro sa rozplakal a v tej chvíli k nemu prišli vetry vandrovníci a začali mu zasa rozprávať pozoruhodné veci.

„Chlapče, prečo sa pre ňu trápiš? Ved' ťa ani nepozná, ani ty ju nepoznáš!“ povedal Severný vietor.

„A je ešte jedna vec, o ktorej by si mal vedieť: na druhej veži žiadna princezná nestojí. Žije tam len čierny pes, ktorému keď sa pozrie niekto do očí, tak mu pričaruje veľké a ťažké nohy a ak aj budeš chcieť, už sa nikdy nedostaneš naspäť,“ povedal Východný vietor.

„Dávaj si pozor, lebo potom sa už nikdy a nikto nedozvie, čo sa s tebou stane!“

upozorňoval ho Južný vietor.

Chlapec aj zabudol, že vetry hovoria vždy bludy a všetkému uveril, lebo mu to dávalo zmysel. Našťastie si po čase uvedomil, s kým sa to vlastne rozprával, ale aj tak sa mu ich reči zdali pravdivé aspoň trošku, lebo prečo potom tú vežu všetci obchádzajú? Prečo sa jej všetci boja? Raz za súmraku studenej noci sa chlapcovi prisnilo, že ak z veže skočí, nájde cestu, ako sa na druhú stranu dostať.

Hneď ako svitlo slnko na oblohe, chlapec neváhal a so strachom skočil dole. Padal a padal ako bol deň dlhý. No zrazu... zastal. Všetko okolo bolo sivé ako betón. Žiadny spev ani hudba, všade bolo pusté ticho. Náhle spadol na betón rovno dole. No nič po páde necítil. Žiadnu bolesť, ani pocity. Bolo mu to čudné, ale musel pokračovať ďalej a nezaoberať sa tým. Pomaly kráčal a všetko okolo sa mu zdalo akési zvláštne, priam nehybné, zamrznuté.

Zrazu sa pozrel za seba a po ničom nebolo ani stopy. Chlapca schytil obrovský strach, nervozita a zmätok. Niet už cesty naspäť a v chlapcovi zavládla myšlienka že to, čo hovorili vetry vandrovníci, bola pravda.

Rýchlo sa rozbehol, no všetko sa začalo spomaľovať a aj on zrazu bežal pomaly ako v spomalenom filme.

„Pokračuj, ale pomaly!“ ozval sa tajomný hlas. Chlapec sa obzrel okolo, no nikoho nevidel.

Ako kráčal neisto ďalej, uvidel niečo úžasné! Nebola to princezná, to nie. Boli to stromy, kvety a kopa ovocia všade okolo. Chlapec sa nevedel vynadívať. Bolo to nádherné. Nikdy predtým, okrem skla a betónu, nič nevidel. Všetko bolo zrazu krajšie. Oveľa farebnejšie. Nad chlapcom sa vyčnievalo krásne slnko, ktoré videl cez krídla motýľov všade okolo seba. Zostal tak užasnutý tou krásou navôkol, že zastal.

„Nezastavuj, ale nechod' ani prí rýchlo!“ Chlapec sa zase zľakol a nervózne sa poobzeral okolo seba. Nikoho stále nevidel, ale ani nerozmýšľal a poslúchol. Ako tak kráčal ďalej, videl, ako sa pred ním týči obrovský ker plný rôzneho druhu ovocia. V chlapcovi zavládla túha po jeho ochutnaní. Keď uvidel malinu, neváhal a ochutnal. Po kríku zrazu neostali ani stopy. Týčili sa tam len dlhé a široké sklenené schody, ktoré vyzerali, akoby nemali koniec.

„Pokračuj v ceste!“ poznové sa ozval neznámy hlas. Okolo chlapca sa už týčili mračná. No zrazu... Uzrel sklenenú vežu... a na nej... čierneho psa!

Chlapec sa chcel rozbehnúť dole, ale už nebolo úniku. Nič tam nebolo a po ceste

naspäť ani stopy. No takto tento príbeh predsa nekončí.

Chlapec nesmelo pokračoval hore schodmi. Bol zmätený. Akoby aj nie, keď vedel, že už niet úniku. Chlapec pochopil, že nemá na výber, a tak len stále pokračoval hore. Keď pred sebou videl posledný schod, zrazu sa potkol! Keďže schody nemali zábradlie a on kráčal po kraji, visel na okraji veže. „Pomoc!“ zakričal zúfalo.

Čierny pes sa rýchlo otočil, zavrčal a pozrel sa chlapcovi do očí. Chlapec ostal na chvíľu nehybne visieť a díval sa rovno do očí toho čierneho psa. Pri spomenutí nad tým, čo mu hovorili vetry, sa úplne zhrozil. Vtedy sa mu pošmykla jedna ruka. Keďže bola veža sklenená, chlapcovi sa pomaly začala šmýkať aj druhá ruka, na ktorej visel. Keď však podišiel pes bližšie, dal svoju labu na chlapcovu ruku. A znovu si pozreli do očí, teraz už oveľa hlbšie.

Chlapec a vlastne nikto to nečakal! Bolo to neuveriteľné! Zo škaredého, strašného čierneho psa sa stala nádherná princezná. Bola prekrásna. Bola štíhla ako liana, mala veľké hnedé oči a vlasy dlhé až po začiatok sklenenej veže. Chlapcovi opatrne podala ruku. Princezná bola príjemne prekvapená a dojatá. Nikdy predtým o nikom nepočula, ale keď jej chlapec vyrozprával, čo všetko sa udialo... zamilovala sa. Pochopila, že bola zakliata a chlapec ju vyslobodil.

Po tej chlapcovej veži už niet žiadnej stopy. No túto vežu, vysoko v oblakoch, tam, kde žije šťastne chlapec so svojou princeznou, tú obrástli kvety. Nakoniec chlapcovi neboli osudné ani veľké a ťažké nohy. Po betóne a skle už niet ani stopy.

Okolo veže čvirikajú vtáčiky, slnko ju ohrieva a mesiac sa na ňu veselo usmieva. Všetko navôkol žiari rôznymi farbami. Záhrada pod vežou nezanikla, to nie. Chodia si do nej oddýchnuť ľudia a načerpať nové sily. Kvôli tomu ešte viacej rozkvitla a z času na čas sa do nej chodia poprechádzať aj chlapec a princezná.